

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3578/2019
25.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Игор Ољачић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 627/19 од 07.06.2019. године, у седници већа одржаној 25.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 627/19 од 07.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 627/19 од 07.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2692/15 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлажности суда као неоснован. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име разлике у заради до двоструког износа зараде коју је остваривао на пословима са којим је ступио у службу за борбу против организованог криминала за период септембар 2012. закључно са јулом 2015. године исплати износ од 2.689.282,00 динара са законском затезном каматом на појединачно наведене износе и са припадајућом каматом по закону на ове износе ближе наведене у изреци. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду ПИО уплати разлику доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање припадајућу разлику доприноса за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање припадајућу разлику доприноса за осигурање за случај незапослености на име неисплаћених зарада за период од 01.09.2012. године до 01.08.2015. године на износе из става другог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке пресуде обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 339.171,00 динар са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 бр. 627/19 од 07.06.2019. године, одбио жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 бр. 2692/15 од 13.12.2018. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права, јер је питање исплате разлике у заради до двоструког износа зараде тужиоца коју је остваривао на пословима на којима је ступио у службу за борбу против организованог криминала довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, као и са правним ставом заузетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 21.05.2019.године, тако да нема потребе за изузетно дозвољеном ревизијом тужене у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба на име исплате разлике у заради поднета је суду 13.10.2015. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 2.689.282,00 динара (у девизној противвредности од 22.410,00 евра), не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић